

ning og at få fundamentale rettigheder overholdt.

Det Radikale Venstre var derimod ikke med i initiativet til at rejse en sag mod Rusland ved Menneskerettighedsdomstolen. Det var vi ikke af mange forskellige grunde.

Der er i forvejen mange midler til rådighed for stater, som er medlem af Europarådet, og for regeringer, som har sæde i ministerkomiteen. Der er mulighed for at lægge pres på Europarådet og på Europarådets enkelte medlemslande. Der er mulighed for at sende observatører af sted. Der er mulighed for at komme med hyppige rapporter til Europarådet, og der er mulighed for direkte at kontakte Dumaens medlemmer af Europarådet.

Og jeg kan sige, at som medlem af Europarådets Parlamentariske Forsamling har jeg haft stor glæde af den tilstedeværelse, vi har af de russiske dumamedlemmer i Europarådets Parlamentariske Forsamling, for vi kan derigennem få en fornemmelse af, hvad der rører sig i det politiske miljø i Rusland, hvad det er for kræfter, som kæmper for menneskerettigheder i Rusland, også for tjetjenernes menneskerettigheder. Og jeg tror, som flere andre her i salen også tror, at det er dér, man skal lægge presset, når det er den slags organisationer, vi taler om.

Jeg og mit parti har stor respekt for Menneskerettighedsdomstolen og synes, at den er en unik konstruktion og en meget, meget vigtig del af bevarelsen af menneskerettigheder som et bærende element i det politiske og demokratiske liv i Europa, men jeg mener, at noget af det vigtigste ved Menneskerettighedsdomstolen er, at den enkelte borger i det enkelte land kan indklage sit fædreland for Menneskerettighedsdomstolen og sige: Mit land krænker mine fundamentale menneskerettigheder. Og så kan Menneskerettighedsdomstolen dømme det pågældende land og sige: Du skal rette dig efter vores anvisninger. Og det skal landet gøre.

Kl. 13.35

Danmark er blevet dømt adskillige gange, fordi borgere har anlagt sag ved Menneskerettighedsdomstolen. Danmark har efterfølgende måttet ændre sin lovgivning, fordi Menneskerettighedsdomstolen er gået os imod. Sådan er reglerne, og jeg synes, vi skal være glade for, at vi har et sådant internationalt system, der virkelig forpligter os.

Vi har undret os lidt i Det Radikale Venstre over forløbet af denne her sag. Vi har kunnet se, at Venstre og Konservative er blevet klogere si-

den sidste år. Vi håber, at det er det, der er sket, og ikke andre ting, der er sket. Man kunne måske forestille sig, at der havde været tale om et politisk drilleri. I hvert fald kan man sige, at det flertal, der tegnede sig uden om den daværende regering for knap et år siden, ikke blev manifesteret i Folketingssalen. Det kom ikke videre end til et brev til den daværende udenrigsminister, og i mellemtiden har vi i hvert fald fået hørt fra fru Hanne Severinsen som ordfører for Venstre, at hun er blevet klogere ved simpelt hen at undersøge sagen nærmere og tale med folk i Europarådet, som har kendskab til sagen.

Til sidst vil jeg sige, at jeg synes, det har været en lidt jammerlig debat, hvor vi næsten har skullet konkurrere om, hvem der var mest bekymret for udviklingen i Tjetjenien. De, der støtter det ene forslag til vedtagelse, er mere bekymrede end dem, der støtter det andet forslag til vedtagelse.

Jeg tror, vi alle sammen er rimelig meget bekymrede. Dog undrer det mig især, at Dansk Folkeparti som et parti, der offentligt har udtalt, at de ikke giver en pind for menneskerettighederne, nu varmt støtter et sagsanlæg ved Menneskerettighedsdomstolen. Det undrer mig, men det bliver jo deres sag.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Jann Sjørnsen som ordfører.

Jann Sjørnsen (KRF):

Da Folketinget sidste år den 17. maj havde en debat om Tjetjenien her i Folketingssalen, fik vi en debat, som jo i sig selv var udmærket, men som også efterfølgende, som vi allerede har hørt det, fik et efterspil i form af, at en række folketingsmedlemmer sendte et brev til daværende udenrigsminister hr. Mogens Lykketoft. Det skete den 30. maj 2001. Et brev med en opfordring til regeringen om at drage omsorg for, at der blev rejst en sag mod Rusland ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for at få afklaret, om Rusland har undertrykt menneskerettighederne i Tjetjenien, sådan som det stod formuleret i brevet, og som det også har været citeret indtil flere gange i debatten her i dag.

Jeg var på vegne af Kristeligt Folkeparti medunderskriver på det brev, fordi vi fandt, at også det redskab kunne tages i brug i forhold til at lægge pres på russerne – ikke blot for at få en afklaring på forholdene i Tjetjenien, som de var dengang, og som de desværre også stort set er i dag, men også for at få draget russerne til ansvar